

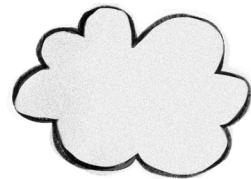
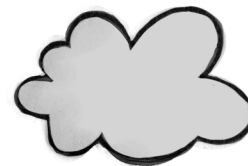
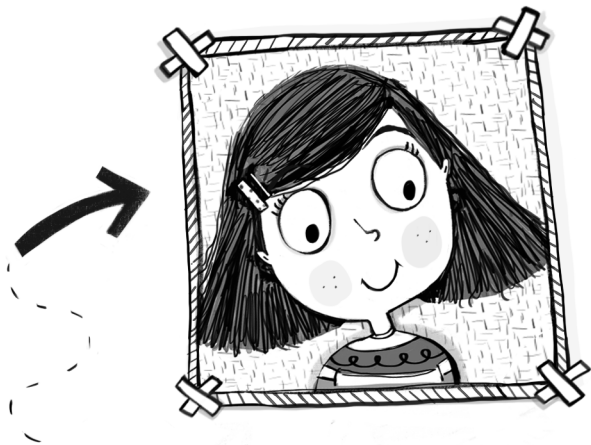

ЛИЧНО СТРОГО СЕКРЕТНО

СОБСТВЕНОСТ НА БЕА БЛЕК

УЛИЦА „ПИГОТИ“ №1,
МАЛКО ЗАКЛИНАЕВО, ЗАКЛИНАЕВО.

ОТВЪД БЕЗКРАЯ,
МНОГО, МНОГО ДАЛЕЧ ОТ
ЦИВИЛИЗАЦИЯТА...

ПОНЕДЕЛНИК, 13-ТИ СЕПТЕМВРИ

17:20 часа, вкъщи

Това е нашият първи пълен ден в **МАЛКО ЗАКЛИНАЕВО** и татко ми даде този дневник, за да „отпразнуваме“ преместването ни. Знам какво означава подкуп, когато видя такъв. Татко може и да „празнува“, но аз никога не съм искала да се местя тук. Малко е разочароващо колко малко се ценят мненията ми в това семейство. Кой решава да се премести някъде само защото имало *забавни облаци*? Само баща ми, ето кой.

Хубавото е, че подкупът си е подкуп, а аз исках да имам свой собствен дневник още откакто бях в първи клас и Мили Щрудел имаше един, който миришеше на ягоди. Този тук не мирише на нищо, освен на нова хартия, но е наистина хубав. Ще си записвам всичко, което ми се случва и никога няма да пропусна нито ден.

17:43 часа

Освен ако... вероятно НИЩО не ми се случи. Сега буквално живея в средата на нищото и дори няма НАДЕЖДЕН ТЕЛЕФОНЕН СИГНАЛ, а и още нямам никакви приятели. Предполагам, че това означава, че ще имам време съвсем честно да запиша всичките си мърри мисли.

Неща, които ще ПОСТИГНА тази година,
след като вече нямам приятели

- Ще стана световноизвестен автор на дневници (трябва да потърся други световноизвестни автори, за да мога да копирам похватите им).

- Ще се науча да говоря свободно-италиански, мандарин и по възможност японски. (Твърде сложно.)

- Ще усвоя всички готини футболни трикове, особено грибъл с глава и лъженка.

- Ще се науча да свиря на пиано. (ПРЕКАЛЕНО сложно!)

- Ще убедя татко да ми позволи да си имам кученце.

18:11 часа

ИМАМ СИ ПРИЯТЕЛ! Е, надявам се...

Той се казва Ашкан (но каза, че всички го наричат Аш, освен майка му). Живее в съседната къща и макар че очевидно е бил накаран от майка си да прояви съседска учтивост, изглежда много готин. Беше много слънчево, затова седнахме в градината и пихме лимонада. Мисис Намгар поиска да узнае защо сме се преместили тук и татко обясни, че е метеоролог и ще пише книга за известния откачен микроклимат на **МАЛКО ЗАКЛИНАЕВО**. След това започнаха да коментират училищата. Ашкан също е в пети клас. Цял ВЕК грънкаха над главите ни за това колко добра била Академия „Заклинаево“ и колко по-добра била от другото училище в града, *бла-бла-бла*.

Когато най-накрая си поеха дъх, Аш каза, че може да ме разведе из Академията утре след училище, ако искам (га!). Попита ме и дали обичам кейкове (нак ДА!). След това той се прибра в къщата си и се върна с чиния, пълна с малки зелени кейкове, които той и майка му били опекали за нас като почерпка за „Добре дошли на улица Пиготи“.

След това се появи внезапна и изненадваща СНЕЖНА БУРЯ и всички трябваше да се скрием много бързо.

18:30 часа

Спря да вали сняг, слънцето отново напича, а ние хапваме от кейковете и пием чай. Вкусно.

ВТОРНИК, 14-ТИ СЕПТЕМВРИ

14:24 часа, вкъщи

Останали са ми само няколко дни С В О Б О Д А, преди да се върна към английския и историята, и МАТЕМАТИКАТА, ъъъх! До срещата ми с Аш остават векове, затова смятам да разгледам **МАЛКО ЗАКЛИНАЕВО**. От това, което видях онзи ден, когато минавахме през града, той не е като никое от местата, където сме живели преди. Попитах татко дали мога да се разходя сама и той каза, че било съвсем в реда на нещата. Ако аз съм искала някой ден да се превърна в учен, колкото повече проучвам света, толкова по-добре. Съвсем убедена съм, че трябва да разбирам повече от науките, за да бъда учен, но не спорих с него. **НЯМАМ ПРЕДСТАВА** в какво „ще се превърна“, но проучването е едно от **НАЙ-любимите** ми неща за вършене.